

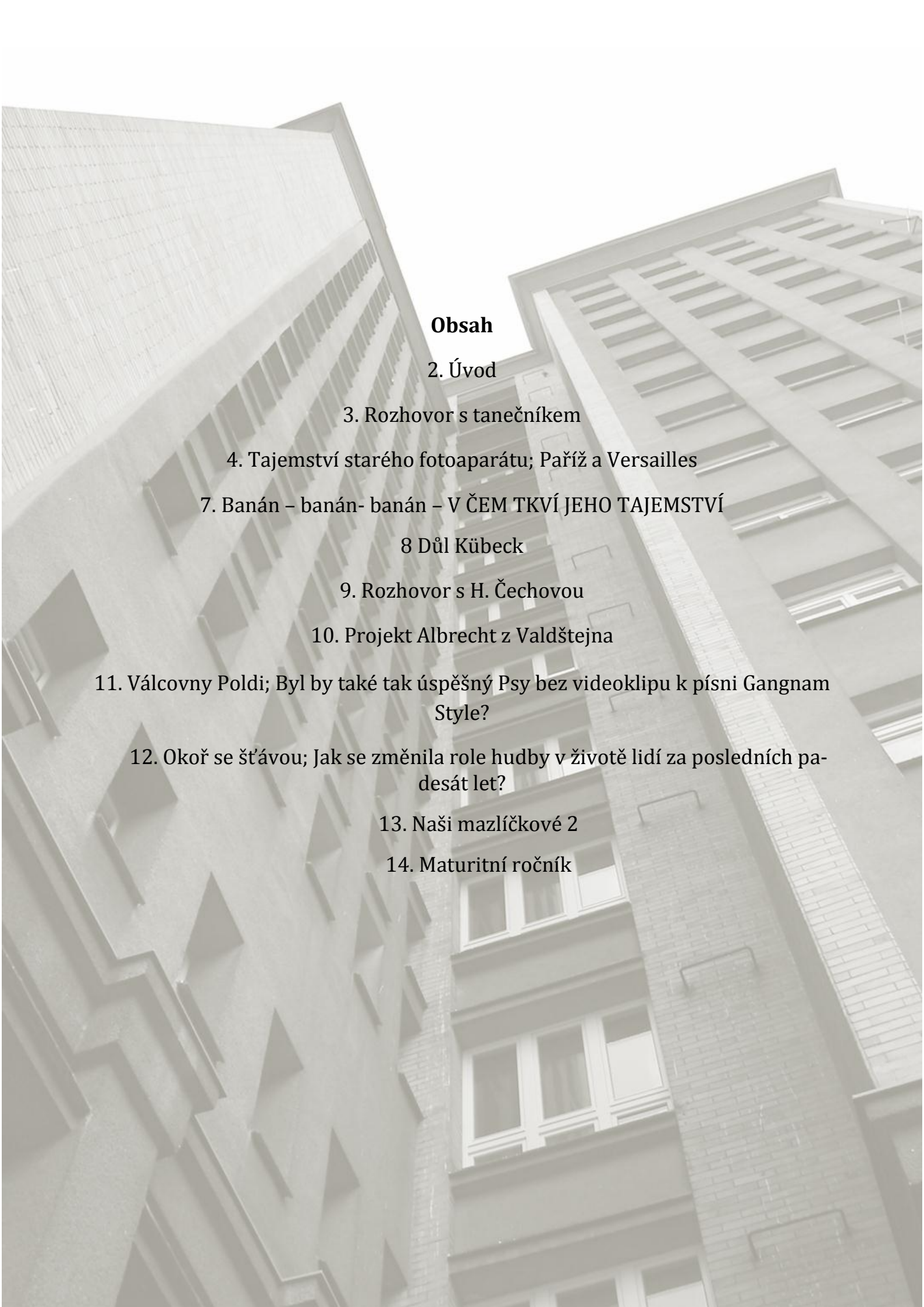
STUDENT'S LIFE

KVĚTEN 2013

MĚSÍČNÍK SPŠS A OA Kladno

PROJEKT ALBRECHT Z VALDŠTEJNA
DŮL KŮBECK
PAŘÍŽ 2013
ROZHOVOR S TANEČNÍKEM

ROZHOVOR S H. ČECHOVOU
NAŠI MAZLÍČKOVÉ 2
VÁLCOVNY POLDI
TAJEMSTVÍ STARÉHO FOTOAPARÁTU



Obsah

2. Úvod

3. Rozhovor s tanečníkem

4. Tajemství starého fotoaparátu; Paříž a Versailles

7. Banán – banán- banán – V ČEM TKVÍ JEHO TAJEMSTVÍ

8 Důl Kübeck

9. Rozhovor s H. Čechovou

10. Projekt Albrecht z Valdštejna

11. Válcovny Poldi; Byl by také tak úspěšný Psy bez videoklipu k písni Gangnam Style?

12. Okoř se šťávou; Jak se změnila role hudby v životě lidí za posledních padesát let?

13. Naši mazlíčkové 2

14. Maturitní ročník

Klíč k minulé soutěži „Naši mazlíčci“:

1. E
2. B
3. A
4. D
5. F
6. C
7. ---
8. ---

HLEDÁ SE REPORTÉR

Sháníme redaktora- nejlépe z druhého či prvního ročníku. Hledáme toho, kdo rád píše, má mnoho zájmů a nápadů, se kterými by se chtěl podělit se širším publikem, které tvoří osazenstvo studentů naší školy.

INZERCE

Pokud jsi studentem naší školy a rád bys prodal věc, která by udělala radost, či přinesla užitek jinému, můžeš. Stačí svou nabídku poslat na:

h.manas18@seznam.cz
a tvá nabídka bude zveřejněna. Registrujeme, že začíná být shánka po učebnicích, a tak pokud máte doma některé v dobrém stavu, není problém je udat ročníkům mladším.

ÚVOD

Jaro se konečně rozhodlo, že přijde a spolu s ním je zde vydání květnového čísla! Doufáme, že se vám bude líbit.

V soutěži „Naši mazlíčci“, kde soutěžilo o sladkou výhru celkem 96 studentů, zvítězila **Klára Suchopárová** z E3. Gratulujeme!! Je zde však druhé kolo a případní neúspěšní mohou své hádací schopnosti prověřit znovu. Na předposlední stránce naleznete více.

Maturantům přejeme mnoho úspěchu při vykonávání maturitní zkoušky!

Klub mladého diváka

Máš-li rád kulturu a rád bys byl jedním z těch, co mají tu možnost a jezdí do divadla spolu se studenty naší školy, není nic jednoduššího než si zarezervovat místa na příští rok u paní učitelky Lexové (kabinet 112, první patro).

Jezdíme do širokého spektra pražských divadel, a tak si na chuť přijde snad každý milovník divadelní scény.

Výstava fotografií

V měsíci květnu bude v aule výstava fotografií z cest z Francie. Z vybraných fotografií si budou návštěvníci volit svoji vítěznou fotografii. O vítězi tedy může rozhodnout každý, ať z řad studentstva, či učitelstva. Autory vítězných fotografií samozřejmě čeká odměna. Drobná ochutnávka na stránce 6.

Kontakty

Redaktoři: Honza Mañas, S3B – h.manas18@seznam.cz, Karolína Rosecká, E3 – ross94@centrum.cz, Evža Stará, S2 – Evza.Jitka@seznam.cz, Jana Hanzalíková, E1 – Jana-Hanzalikova@seznam.cz, Štěpán Sládek, S2 – pepanek.s@seznam.cz **Grafika:** Lenka Martínková, S3B – lenka608@seznam.cz **Korektura:** PaedDr. Naděžda Lexová

Rozhovor s tanečníkem

Naši školu, konkrétně pak třídu S2, navštěvuje žák jménem Ondřej Zíka, který svým tanečním umem dokázal již mnoho. Zde pro vás, naše čtenáře, exkluzivně přinášíme rozhovor.

Kdy a proč jsi začal tancovat?

Začal jsem tancovat ve 3. třídě, když k nám přišel učitel tance a rozdával nám letáčky na kurzy. Strašně jsem tam chtěl, protože jsem byl už od mala pohybově nadaný. Pamatuju se, že už v pěti letech mě strašně bavilo tancovat na aerobic od Olgy Šípkové

Kolik tanečních partnerek jsi měl a se kterou se ti tancovalo nejlépe?

Zatím jsem měl čtyři. Nejlépe se mi tancovalo s tou první, se kterou jsem začínal a zůstal s ní pět let



a s nynější partnerskou, se kterou jsem skoro rok.

Kam chodíš tancovat a jak často?

Trénuju v Praze na Zbraslavi dvakrát až třikrát týdně. Vzhledem k tomu, že je partnerka z Písku, to s jejím dojížděním víckrát nejde.

Změnil bys svůj taneční úbor? Popřípadě jak?

Mně moje úbory vyhovují. Změnil bych jen drobné detaily.

Jak by měla vypadat ideální taneční partnerka?

Nepředstavuju si žádný vzhledový ideál. Jde mi o to, co umí a co má v hlavě. Hlavně abychom si rozuměli.

A co úspěchy?

I když jsem se účastnil Mistrovství České republiky a vyhrál jsem pár krajských soutěží, po úspěších nijak neprahnu. Potom by mě to už nebavilo, kdybych byl akorát naštvaný, že jsem nevyhrál nějaký důležitý pohár.

Kam ses s tancováním už dostal?

Mimo Českou republiku jsem se s tancováním zatím nedostal. Jezdím většinou jen po Praze.

Stalo se ti někdy, že bys protančil střevíce?

Nejednou se mi stalo, že se mi na závodech utrhl podpatek, ony taneční boty ani moc nevydrží. S tréninky se dají odrovnat za půl roku.

Šel bys do tanečních?

Přemýšlel jsem o tom, ale vzhledem k finančním a časovým důvodům to bohužel nejde.

Chtěl by ses tancováním živit?

Kdo by se nechtěl živit tím, co ho baví a vydělá mu to dostatečné peníze.

Autor: Evža Stará, S2

Tajemství starého fotoaparátu

Jednoho dne jsem našel foťák. Čekal nejspíš delší řádku let v kufru, který ležel na půdě u babičky. Při mém pátrání po pokladech jsem objevil něco jako malou černou tašku s pevným obalem a dlouhým uchem, která po otevření ukázala, co skrývá. V jejím nitru byl zabalen fotoaparát Smena 8M. Ve své době známý fotoaparát, který měla v tehdejší Československé republice nejedna rodina.

Když tak mé ruce započaly převracet, otáčet a všelijak zkoumat fotoaparát ze všech stran a úhlů, nemohl jsem si nevšimnout, že ukazatel, na kterém je počet vyfocených snímků, ukazuje číslo 30. V tu ránu se mě zmocnila o to větší euforie z toho, že jsem objevil poklad, který ještě nespátril světlo světa.

Jelikož jsem tento objev učinil dopoledne, bylo těžké najít temný kout k přetočení a následnému vyndání filmu. Jak jsem okoukal z filmů, napadlo mě, že potřebuji červené světlo. Náhoda tomu chtěla, že jsem našel červenou žárovku, a tak jsem ji namontoval v šatně rodičů, kde jsou, co se týče světla, optimální (temné) podmínky. Malé okno, které tamější prostor osvětluje, jsem zastínil věšákem se zimními svršky, zavřel dveře do místnosti a spolu s červenou žárovkou jsem začal zkoumat, kde se fotoaparát otevírá. Našel jsem to! Postranní knoflík, který snad fungoval na heslo, se přece jen umoudřil a otevřel po dlouhé námaze mých prstů, které byly zmožené z beznadějného otevírání.

Jakmile ve Smeně luplo a kryt nadskočil, otevřel se s mou pomocí a já mohl nahlédnout, co skrývá. Objev byl vskutku nečekaný, velkolepý a jak už to tak bývá, ohromující. Jakmile můj zrak spatřil vnitřní prostor temné skřínky, zjistil jsem, že je prázdný. Jen ukazatel s počtem snímků byl ulhaný a nejspíš porouchaný.

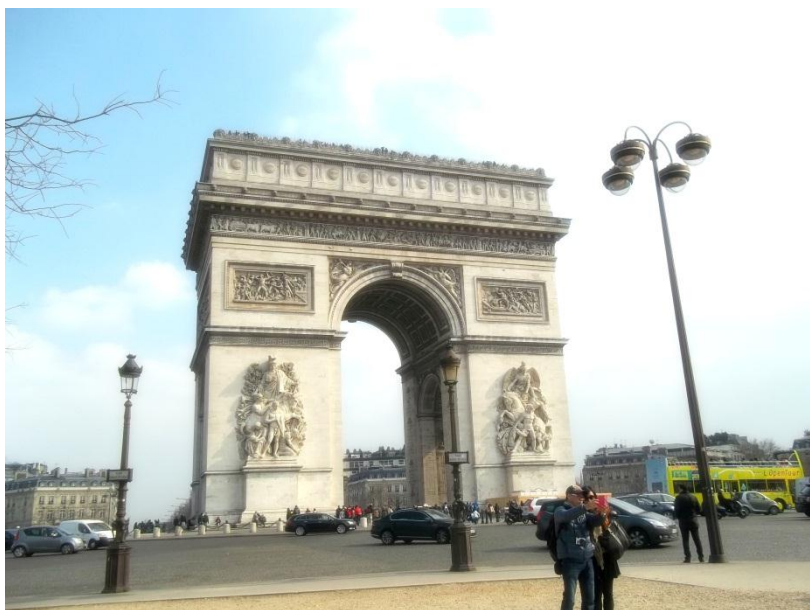
Nic z toho však nezabrání, abych nezkusil, jak tento fotoaparát funguje. Je však otázkou, zda-li se dají ještě sehnat do tohoto typu filmy, a pak už je vše v rukách okamžiků, které bude třeba zaznamenat, zvěčnit.

Autor: Honza Mañas, S3B
Zdroj obrázku: wikimedia.org



Paříž a Versailles

Milí spolužáci, přinášíme vám další zprávu ze školní akce. Tentokrát ze zájezdu Paříž a Versailles. Termín zájezdu byl od pondělí 25. do pátku 29. března. Vyrazili jsme v pondělí kolem 6 hodiny v podvečer. Jelo přibližně 40 žáků z prvních a třetích ročníků. Z řad pedagogů nás doprovázeli paní učitelka Sekeráková, paní učitelka Rolová a pan učitel Procházka. Cestou jsme v Plzni nabrali paní průvodkyni, Soňu. Jeli jsme přes Německo a kus Francie s pravidelnými zastávkami. Do Paříže jsme přijeli mezi 8 a 9 hodinou ranní. Autobus nás vyložil na náměstí Bastily (Place de la Bastille), odkud jsme šli na královské náměstí Place des Vosges. Poté jsme vyrazili směrem ke kulturnímu středisku Centre G. Pompidou. Po zhruba hodinu a půl dlouhé pauze a návštěvě obchodního komplexu Forum jsme se vydali kolem pařížské radnice až na ostrov Ile de la Cité, kde jsme si prohlédli nádhernou katedrálu Notre Dame. Pár kroků odtud jsme navštívili kapli Sainte-Chapelle. Když jsme tam chtěli jít, museli jsme projít přes Justiční palác. A jelikož tento palác je centrem soudního systému, museli jsme projít bezpečnostní prohlídkou. Museli jsme dát svá zavazadla na pás, který projel rentgenem a sami jsme také museli pod ním projít (ale pod tím velkým). Když šel na prohlídku pan učitel Procházka, zapípal. Šel tedy k policistovi, který ho prohlédl podrobněji ručním rentgenem. Ten zapípal, když byl v místech učitelovy kapsy. Pan učitel vyndal tedy



kovové věci z kapsy. Pak zapípal znovu v těch samých místech. Ted' už musel vyndat vše z kapsy. Za chvíli zapípal opět. A pak zase. Když už zapípal po několikáté, i pan policista se už musel zasmát. My ostatní jsme také přihlíželi s úsměvem na rtech. Málokomu se poštěstí vidět kantora, jak vyprazdňuje své kapsy u příslušníka prohlídkové služby (smích), naštěstí vše dopadlo dobře a náš pan učitel byl propuštěn. Den jsme zakončili procházkou Latinskou čtvrtí kolem Sorbonny (jedna z nejstarších universit v Evropě) a Pantheonu (zde jsou pochovány významné osobnosti, např. Maria Curie-Sklodovská) až do Luxemburských zahrad. Poté jsme pěšky došli k autobusu, který nás dovezl na ubytování. Byli jsme ubytováni v hotelu typu F1. Mně osobně se nejvíce líbila snídane - křupavá bageta s vynikajícím francouzským máslem (smích).

Druhý den hned po snídani jsme vyrazili k proslulému zámku Versailles. Jak prostory uvnitř zámku, tak i zahrady byly prostě nádherné, jen škoda, že jsme tam zrovna byli v tuto roční dobu, kdy ještě nebylo vše tak



rozkvetlé. Každopádně jsme se poté od historické památky přesunuli zpět do centra Paříže k nákupnímu centru Les Quatre Temps. Několik z nás využilo možnosti koupit si kvalitní francouzská vína a vynikající sýry. Odtud jsme jeli k Arc de Triomphe (Vítězný oblouk). Nejenže je to monumentální stavba, ale také je velice zajímavý letecký pohled, kde je vidět, jak se k oblouku sbíhá 12 bulvárů, které tvoří jakousi hvězdu. Také pod ním hoří věčný oheň na památku vojáka, který přišel z války a padl na tom místě, kde ted' hoří oheň. Autobusem jsme se poté přesunuli na Place de la Concorde (náměstí Svornosti). Prošli jsme se zahradami Jardin de Tuileries. Po procházce jsme vešli do Musée du Louvre (muzeum Louvre). Lákadly pro nás byly světoznámý obraz Mony Lisy a socha Venuše z Mélu, považovaná za ideál krásy. Kolem 6 hodiny jsme odjeli k výškové budově Montparnasse. Tato budova má 59 pater ve výšce přes 200m. Ti odvážní z nás vystoupili až úplně nahoru, odkud byl překrásný výhled na celou Paříž.

Dopoledne posledního dne naší návštěvy Paříže jsme vyplnili procházkou po významné čtvrti Monmartre, kde se také nachází světoznámý kabaret Mouline Rouge a bazilika Sacré-Coeur. Poté jsme jeli pařížským metrem ke staré opeře, kde jsme kousek odtud navštívili muzeum parfémů Fragonard. Opět jsme se projeli metrem, tenkrát ale naše zastávka byla na náměstí Trocadéro. Po pauze, kterou jsme zde měli (na Trocadéru), jsme se domluvili na společné fotografii. Po vyfotografování jsme si ještě užívali krásného výhledu na Eiffelovu věž. Poté někteří z nás

zblýskli, že se k ostatním turistům okolo připojila i skupina vietnamských návštěvníků. To by samo o sobě nebylo až tak vtipné, jenže... ono i v okolí jiných pařížských památek, stejně tak jako tady, se pohybovala skupina černých obyvatel s drobnými suvenýry, které prodávali kolemjdoucím. Zkoušeli i něco málo prodat i těm Vietnamcům. A jak už se zjistilo, že Vietnamci si rádi koupí nějakou tu maličkost, už jich (černochoů) za nimi (Vietnamci) šlo více. Za chvíli se i vietnamští turisté rozhodli pro společné foto v pozadí s Eiffelovkou. Ted' přijde to vtipné: řada Vietnamců a přímo na kraji mimo záběr nastoupená řada černochoů jako při spartakiádě čekající na dokončení fotografování. Jakmile se dofoto, černé komando utvořilo kolem asijských turistů neprostupný kruh a hučeli do nich tak dlouho, dokud aspoň něco neprodali.

Jako poslední na nás čekal symbol Francie - Eiffelova věž. Nahoru jsme vyjeli výtahem a užívali si překrásného výhledu. V 18:00 jsme nastoupili na loď, která nás provedla po řece Seině. Po vyjíždce pro nás přijel autobus a vyjeli jsme zpět směr Česká republika.

Autor: Karolína Rosecká, E3

Foto: Karolína Rosecká

Pro ilustraci dokládáme pár vybraných fotografií z cest a uvádíme též jména autorů. Tímto bychom vás všechny rádi pozvali na výstavu, která proběhne tento měsíc v aule naší školy. Z vybraných fotografií si budou návštěvníci volit svoji vítěznou fotografii. O vítězi tedy může rozhodnout každý, ať z řad studentstva, či učitelstva. Autory vítězných fotografií samozřejmě čeká odměna.





Johana Kůtová



Martin Ortl



Radka Moravcová



Lucie Pastorová



Klára Suchopárová

Banán – banán- banán – V ČEM TKVÍ JEHO TAJEMSTVÍ

Nikdy nedávej banán do chladničky!!!

Banán obsahuje tři přírodní cukry - *cukrózu, fruktózu a glukózu* kombinovanou s *vlákninou*. Banán dává okamžitou podpůrnou dávku energie.

Výzkum potvrdil, že pouhé dva banány poskytují dostačující dávku energie potřebnou na vydání 90-minutového cvičení. Není divu, že banán je ovoce číslo jedna u všech světových atletů.

Deprese: Podle výzkumů mezi lidmi trpícími depresí velká část z nich se cítí výrazně lépe po požití banánu. To je proto, že banán obsahuje tryptofan, druh proteinu, který tělo přemění na serotonin, a ten uvolňuje relaxační prvek a zlepšuje náladu a celkově vás činí šťastnější.

Premenstruační syndromy: Zapomeňte na tabletky - nabanánujte se. Vitamín B6, který se v banánu nachází, vám zreguluje hladinu glukózy v krvi, což kladně účinkuje na vaši náladu.

Anémie: Vysoký obsah železa v banánech dokáže stimulovat hemoglobin v krvi a pomáhá v případě anémie.

Krevní tlak: Toto jedinečné tropické ovoce má

extrémně vysoký obsah potasia a přitom nízký obsah soli, a to dělá banán perfektním nástrojem v boji proti vysokému krevnímu tlaku

Mozková síla: 200 studentů na škole dostávalo tento rok po dobu zkoušek banánovou potravu: na snídani, svačinu a oběd jako prostředek na zvýšení výkonnosti jejich mozku. Výzkum dokázal, že toto ovoce dokáže pomáhat a dělat studenty mnohem soustředěnějšími.

Trávení: Vysoký obsah vlákniny v stravě tvořený banány pomáhá upravit činnost trávicího traktu do normálu a pomáhá překonat problémy bez použití laxativ.

Kocovina: Jeden z nejrychleji zabírajících způsobů odstranění „poopicových“ stavů je udělat si banánovo mléčný šejk oslazený medem. Banán utiší žaludek a s pomocí medu vybuduje nazpět zničenou hladinu cukru v těle, zatímco mléko utiší a znovu zavodní váš systém.

Komáří bodnutí: Předtím než sáhnete pro krém na ošetření bolestivého vpichu po komárech, zkuste potřít bolestivé místo vnitřkem z banánové slupky.

Velké množství lidí zjistilo, že banán je neuvěřitelně účinný ve snížení pálení a podrážděnosti pokožky.

Nervy: Banány mají vysoký obsah B vitamínů, které tiší nervový systém.

Žaludeční vředy: Banán je používán jako dietní jídlo při zažívacích problémech pro svou hladkou texturu a jemnost. Je to jediné ovoce, které může být používáno bez bolesti i v chronických případech. Banán dokáže neutralizovat nadměrnou kyselinu a snižuje podráždění tím, že jemně obalí stěny žaludku.

Kouření a používání tabáku: Banány dokážou pomoci lidem, kteří se pokouší přestat kouřit. Vitamíny B6, B12 obsažené v banánech - potasium a magnézium pomáhají tělu dostat se z nikotinového abstáku.

Stres: V banánu životně důležitý minerál, pomáhající normalizovat srdeční rytmus, pomáhá dodávat kyslík do mozku a reguluje naši tělesnou hladinu vody.

Bradavice: Tato jednoduchá přírodní alternativa potvrzuje, že když se chceš zbavit bradavice, vezmi kus banánové slupky a přilož na bradavici žlutou stranou ven. Zlehka připevni slupku náplastí.

Takže, banán je skutečně **přírodní prostředek na mnoho nemocí**. Když porovnáš banán s jablkem, má v sobě čtyřnásobně více proteinů, dvojnásobně více uhlohydrátů, třikrát víc fosforu, pětikrát více vitamínu A.

Neuvěřitelné ovoce!!!



Autor: Avoxel

Zdroj obrázku: rahunta.cz

Důl Kübeck

Jestli jste si mysleli, že minulým číslem skončilo povídání o kladenských dolech, tak je pravý čas na to, vést vás z omylu. I tentokrát se totiž dozvíte, jak to bylo s dalším dolem, který je znám pod jménem Kübeck.

Důl Kübeck se nacházel poblíž železniční zastávky Kladno - Švermov. Jméno má podle Karla Bedřicha Kübecka, který byl prezidentem Všeobecné dvorní komory ve Vídni.



Hloubení započalo již v roce 1842 a původně byl důl založen jako větrací jáma dolu Ronna. Začátek těžby se datuje na rok 1858, kdy byl součástí jednoho celku pod společnou správou s dolem Thienfeld. Uhlí, které zde bylo vytěženo, se dopravovalo ke třídění do dolu Thienfeld a to pomocí řetězové lanovky a dvoukolejné dráhy o celkové délce 289m. Doprava těžby byla zejména díky koňským potahům, které od roku 1896 postupně nahrazovaly elektrické lokomotivy. Šachetní těžní věž z hraněného dříví se tyčila do výšky 13,1m. Na těžní budovu navazovala boční dvou-

podlažní křídla krytá sedlovou střechou. Na západní straně byla cechovna, oblékárna a lampovna. Východní strana ukřývala provozní kanceláře.

V roce 1913 byla na dole Kübeck ukončena těžba, ale jeho činnost tak docela nezanikla. Tento důl byl jako pomocný pro větrání a dopravu materiálu v provozu až do roku 1997. Hned další rok (1998) se jáma nechala zasypat.

Naštěstí se důl Kübeck nepodrobil kompletní likvidaci, jako tomu bylo u většiny dolů. Dnes můžete vidět dochovanou spodní zděnou část těžní věže s vodící konstrukcí, která byla z hraněného dříví a přesahující ocelová konstrukce se nechala odstranit. Dále zbyl i stroj Siemens-Halske, což byl první těžní elektrický stroj na Kladensku. Dnes je zároveň nejspíš nejstarším známým elektric-

kým těžním strojem, který je zachován v původním místě svého provozu.

Čím se může tento důl pyšnit, tak tím, že byl v roce 2001 prohlášen kulturní památkou. Byly zapsány strojovny těžních strojů, ventilátorovny, budovy těžní věže a samozřejmě elektrický těžní stroj Siemens-Halske.

Vzpomínka na důl Kübeck nám tedy v podobě několika původních objektů zůstala. Dopadlo to lépe, než u dolů, o kterých jste mohli číst v předchozích číslech. Je ale další hromada dolů, na které si většina lidí nevzpomene a rozhodně to není jejich chyba, nýbrž těch, co povolili likvidaci. V tomto případě by se ale dalo říct, že „kladenská pohádka“ má dobrý konec.

Autor: Jana Hanzalíková, E1

Zdroj obrázku: zdarbuh.cz,
kladno-doly.xf.cz



Májový sonet

První Máj já dobře znám.
Stromy, keře, všechno kvete.
Člověk kráčí přírodou,
noha se za nohou plete.

Krásné je, když nejdu sám,
a tu krásnu s někým sdílím.
Krásné je, když náhodou,
cítím, jak tou krásou sílím.

Co je Květen? Co je Máj?
Zvedni hlavu, pochopíš.
A ty bratře, ty se kaj!

Že je Květen, lásky čas,
za chvilku sám usoudíš.
To štěstí se skrývá v nás!

Štěpán Sládek, S2

Rozhovor s H. Čechovou

Na naší škole od tohoto roku začala učit paní učitelka Helena Čechová. Rozhodli jsme se tedy ji vám, čtenářův, alespoň prostřednictvím rozhovoru (tedy těm, co nemají to štěstí a neučí je), přiblížit.

Čím jste chtěla být jako malá?

To je velmi přítomná otázka, protože já jsem malá stále. A i když se sem tam zaleju, tak nerostu. A jako povolání... toho bylo. Chtěla jsem být novinářkou, veterinářkou, psycholožkou. Ale když to tak vezmu, tak práce učitele zahrnuje jak práci se zvířaty, tak psychologa. (smích)

Proč jste si vybrala jako jazyk angličtinu?

To je dobrá otázka. Jazyk nám byl vybrán, takže v páté třídě jsme si „vybrali“ ruštinu a v šesté angličtinu. A protože mám ráda hudbu a poslouchala jsem hodně anglických písniček, angličtina se mi líbila.

Můžete nám povědět něco o svém pobytu v Irsku?

A kolik máte času? (smích) Strávila jsem tam skoro tři roky svého života a byla to úžasná zkušenost. A to také proto, že jsme se s přítelem dostali až skoro na dno. Dlouho jsme nemohli sehnat práci, peníze ubývaly a deprese vzrůstala. Nakonec jsem práci získala díky dámě ze Slovenska – cizinců je tam opravdu hodně. Poté, co si zvyknete, že se čtyřikrát za den změní počasí, nejméně šestkrát do týdne prší, autobus je spíše výletní vozidlo, které nerespektuje jízdní řád, ani názvy ulic, koupíte si kolo a zvyknete si na dialekt zdejší komunity [vošyóném], je vám už jen blaze. Ale ne, trochu jsem si zapřeháněla. Potkala jsem se s velmi milými lidmi a našla opravdové přátele a moc ráda na toto období vzpomínám.

Pokud jste tam i učila, liší se irští žáci od nás?

Učitelka angličtiny se v cizí zemi moc neprosadí. Učila jsem jen svoje kamarády a známé. Neměla jsem tedy šanci žáky moc poznat. Ale první den máte pocit, že jsou ulice plné permoníků. Někteří jsou zelení, někteří modří a jiní fialoví. Podle toho, do které školy chodí. Ale školní uniformy 100% podporují. Stírají se sociální rozdíly a hned víte, kolik tomu člověku asi je. Jinak irské školství má úplně jiný systém.

Vrátila byste se tam? Na stejné místo nebo jinam?

Jsem ráda, že jsem doma. A není zásadní, do jaké části člověk jede, ale jakou zkušenost tam získá. Mně se povedlo potkat mnoho národností a kultur. Napří-

klad v Tesco nás pracovalo 24 jiných národností. Krom Irů: Poláci, Češi, Slováci, Nigerijci, Pákistánci, Litevci... Co člověk, to úplně odlišná kultura.

Kam jinam byste se chtěla podívat?

Třeba na půdu školy.

Nechtěla byste při vyučování někdy být „ta zlá“?

A já nejsem? (smích). Já bych chtěla být sama sebou. Mou filozofii a styl výuky ovlivnily Čtyři dohody – Kniha moudrostí starých Toltéků od Dona Miguela Ruize. V Česku má na toto téma vystoupení Jaroslav Dušek.

Prý máte hodně koček. Kolik- a jak jste vymýšlela jména?

To že se o mně tvrdí? Sedm koček přece není moc. (smích) Jména většinou dostaly podle toho, jak se k nám dostaly, nebo jak se chovají. Pajda přišla s rozjetou přední tlapkou. Zachránili jsme ji, ale bohužel pořád pajdá. Kočka Tygr vypadá jako tygr a sousedi ji našli ve výfuku. Kočouna jsme našli v obchodě v Irsku, Ještěrka byla nejchytřejší kotě a Pusíka jsme našli s vředem na oku, tak jsme ho zachránili.

Učila jste i jiný předmět než angličtinu?

Ano. Mám druhou aprobaci na předmět matematika. (psst!)

Používáte při výuce nějaké techniky, co používali vaši učitelé na vás?

Myslíte třeba bič? (smích) Každý učitel používá, nebo dokonce musí používat nějaké učební techniky a metody, aby vyučování běželo, jak má a neslo své ovoce. I já jsem prošla „výcvikem“ v didaktice, metodologii a desítkami hodin praxe. Měla jsem ale veliké štěstí na úžasné pedagogy, zejména na vysoké škole. Moc ráda vzpomínám na hodiny s paní doktorkou na metodologii, která byla neuvěřitelně náročná a přísná, ale obdarovala nás těmi nejcennějšími radami do výuky a života vůbec. Naučila nás vnímat studenty jako lidské bytosti se svými klady u zápory. Vždy hodnotila oboustranně; za něco (byť i maličkost) pochválila, a následně vysvětlila, co je potřeba zlepšit. Naučila mne vnímat chyby jako „nástroj pokroku“, což tehdy bylo alespoň pro mě převratné. Stejně jako ona se

raduji z každého pokroku, který student udělá; a to dokonce víc než ze známek samých. Bohužel v práci je opravdu velmi náročné skloubit časový plán učiva s osobním pokrokem jednotlivých studentů. Koneckonců, učíme a vyvíjíme se celý život a to je to úžasné! Jednu velkou zkušenost si od všech svých učitelů nesu už od dětství, a to umění nadchnout (a motivovat). Je to především jejich zásluha, že teď pokračuji v jejich slépejích.

Autor: Evža Stará a Štěpán Sládek, S2

Projekt Albrecht z Valdštejna

Letošní rok začala naše škola spolupracovat na projektu o Albrechtu z Valdštejna s německým gymnáziem ve Schwerinu. Na této škole totiž působí náš bývalý učitel ing. Blažek, který si nás pro spolupráci vybral.

V tomto projektu se žáci naší a německé školy zabývají různými tématy týkajícími se Albrechta z Valdštejna a třicetileté války. Při návštěvě německých studentů (od 14. do 20. Dubna) byla rozdělena do česko-německých dvojic témata, přičemž se po čtyři měsíce bude na projektech pracovat a v září naši studenti vyrazí pro změnu do Schwerinu, kde už se vypracované projekty budou prezentovat v angličtině.

Program návštěvy:

V neděli 14. k nám okolo páté hodiny dorazili vlakem němečtí studenti v počtu osmi dívek a jednoho chlapce. Po dlouhé cestě jsme je vzali domů, představili rodině a ubytovali. Žádný program zatím nebyl stanoven, každý si tedy našel vlastní zabavení.

V pondělí byl první bod programu sraz ve škole. Studentům jsme představili naši školu, provedli je zde a následně byla v počítačové učebně rozdělena témata projektů. Odpoledne následovala cesta do Prahy, kde jsme navštívili chrám sv. Víta společně s Pražským hradem a zahrady Valdštejnského paláce. Po návratu jsme nenechali nikoho zahálet a vyrazili ukázat studentům pořádnou zábavu, nejprve ping pong a poté bowling v našem obchodním centru Oáza.

V úterý byl opět výlet do Prahy, tentokrát už od rána. Pro změnu jsme navštívili Bílou horu, kde nám byl učitelem popsán průběh bitvy, a také letohrádek Hvězda. Dále jsme se přesunuli na asi nejfrekventovanější místo v Praze, na Karlův most a Staroměstské náměstí. Němečtí studenti byli tak uchváteni, že ani nestačili pořádně fotit. Po dosažení místa, kde bylo popraveno 27 českých pánů, jsme si dali všichni rozchod. Rozhodli jsme se jako další program zůstat až do šesti v Praze, aby měli studenti dost času jak na památky, tak na nákupy. Tento celodenní výlet nás absolutně vyčerpal, takže po návratu už jsme jen padli do postelí.



Středa byla ve jménu našeho města. Seznámili jsme hosty se všemi našimi krásnými památkami a zavítali jsme také do Sládečkova vlastivědného muzea. Nejzajímavější bod toho dne byla ale návštěva dolu Mayrau, kde jsme se všichni dozvěděli něco o těžbě uhlí a o životě dělníků. Na odpoledne jsme naplánovali návštěvu tréninku breakdance, aby bylo vidět, že jsme tady v Česku i talentovaní.

Ve **čtvrtek** už jsme vyrazili na mnohem vzdálenější místo, a to do Frýdlantu na zdejší hrad a zámek. Na této cestě nás tentokrát doprovázeli i další studenti školy. Vzhledem k dlouhé cestě trvala naše návštěva jen dvě hodiny. Ale i přes tento krátký čas jsme obdivovali exteriér a následně i interiér celého komplexu. Prohlídku sice doprovázel chlad obrovských prostor, ale rozhodně to stálo za to.

Němečtí studenti stále uchváteni Prahou se už cestou nechali vysadit a se svým učitelem se vydali znovu do centra našeho hlavního města.

Poslední den v **pátek** se konala opět delší cesta s podporou dalších studentů, a to do Chebu. Zde jsme zavítali na zříceninu chebského hradu, kde jsme si z věže mohli prohlédnout velkou část města, potom také kostel sv. Mikuláše a nakonec chebské muzeum, kde byly kromě historie také modely dnes již asi neznámé stavebnice Merkur.

Zbytek dne jsme strávili odpočinkově, posezením v jednom kladenském podniku, a poté následovalo už jen balení.

V **sobotu** v časných ranních hodinách jsme se s německými studenty rozloučili na nádraží. Teď už se jen můžeme těšit na naši cestu do Německa!

Autor: Evža Stará, S2

Válcovny Poldi

Jak název napovídá, dozvíte se tentokrát něco o válcovnách Poldi. Ty byly spolu s ocelárnami a kovárnami hlavními provozy, ke kterým se nadále řadili např. údržby, výroby náhradních dílů, zámečnické a elektrikářské dílny, laboratoře, o kterých jste se dozvěděli v minulém čísle a další. Bez těchto přidružených provozů by

hlavní nemohly existovat.

Už snad ani nemusím říkat, že Poldi vyráběla legované oceli, protože to je řečeno pokaždé, ale jak je známo, tak opakování je matka moudrosti. Produkt ocelárny tzv. ingot nebo kontislitek byl v peci ve válcovně znovu ohřát na požadovanou teplotu. Každá značka (anticoro, nástrojová, rychlořezná apod.) má svou ohřívací teplotu. Dle přání zákazníka pak válcovna válovala potřebný profil a rozměr, jako je kvadrát, kulatina, šestihran, ale i speciální profily (např. žlábková pera, turbínové lopatky, dutý šestihran, který se používal na vrtáky vrtných souprav.



V závodě Poldi bylo dohromady 7 válcovacích tratí. Řadily se sem jemné drátotratě (válcovna 5 a 6), středojemná (válcovna 3), středohrubá (válcovna 7) či hrubá trať (válcovna 1). Válcovny číslo 1,6,7 patřily k novým tratím na rozdíl od válcoven 2,3,4,5, které byly mezi tratěmi starými.

Postupně se dozvídáte, že každý provoz závodu Poldi je důležitý. Celá Poldovka patří do nedílné historie, která ovlivnila nemálo životů, a dozvídání se informací není vůbec k zahazení.

Autor: Jana Hanzalíková, E1

Foto: Jana Hanzalíková

Byl by také tak úspěšný Psy bez videoklipu k písni Gangnam Style?

V čem se ukrývá úspěch jihokorejského zpěváka Psy, jehož klip Gangnam Style měl za 4 měsíce na YouTube 825 milionu zhlédnutí? Tímto rekordem předčil Justina Biebera s jeho videoklipem k písni Baby. Psy se tak stal prvním asijským interpretem, kterému se něco takového podařilo.

Zpěvák změnil skladbu na virální slávu po celém světovém internetu. Hit s nepostradatelným „koňským“ tanečkem i klipem parodujícím luxusní životní styl soulské smetánky ze čtvrti Gangnam. Cesta na vrchol mu trvala asi šest týdnů. Vedl v hudebních hitparádách třeba také v Rakousku, Belgii, Kanadě, Holandsku, Norsku a samozřejmě doma v Jižní Koreji.

Zaujal tak internetové uživatele, kteří vůbec nerozumí tomu, co ve svém rodném jazyce zpívá. Jeho úspěchem se na svém blogu zabýval například Nigel Hollis. Podle něho je základem chytlavá melodie a změny jednotlivých obrazů kopírují rytmus. A navíc, i když celé video vyznívá trochu hloupě, sálá z něj prostě čirá radost. Video také přitahuje tím, že některé scény jsou dvojsmyslné a nutí lidi se na ně dívat znovu. Kdo je ten chlápek ve žlutém obleku? A co je zač ten z výtahu? A proč se probíhá tak divně vlní?

Psy navíc podpořil chytlavost písně refrénem „Wop, wop, wop, Gangnam Style“, který si pobrukovalo i nekorejské publikum.

Natočil originální klip, ale nebrání se jeho předělávkám, které mají přes 100 milionů zhlédnutí. Video přímo vybízí k napodobování, k replikacím, kterých je na YouTube již celá řada. Taneční kroky à la jízda na koni jsou vcelku jednoduché a zábavné. Například v Brně byl zorganizován Flash mob a následně v Praze, kde byl však po opakovaných výpadcích techniky nakonec rozpuštěn Městskou policií. K natočení typického českého stylu inspiroval slavné duo Viral Brothers.

Na závěr bych chtěla napsat, že v žádném případě by nedosáhl takové popularity bez videoklipu, který je k písni tolik typický.

Autor: Johana Kůtová, E1

Okoř se šťávou

Jaro se k nám konečně začíná otáčet čelem. Je pravda, že se zpožděním, ale přece jen. Pokud jste se tedy chystali na nějaký festival, ale počasí vám to pořád ne a ne dovolit, právě teď byste měli začít přemýšlet nad koupí vstupenek. A že nevíte, který festival se v brzké době bude konat? Tady máte jeden typ.

Okoř se šťávou. Přesně tak se jmenuje jeden z festivalů, který se chystá. Jak už sám název napovídá, tak tento 15. ročník se bude konat v podhradí zříceniny Okoř. Otázkou je - kdy. Odpověď je naprosto jednoduchá! Na tento festival se můžete vydat 22. 6. 2013 a to od 13,00 až do 1,00. Pokud by se vám chtělo (mně by se teda nechtělo), můžete sem přijet na kole, protože v areálu bude i hlídáný prostor na uložení kol. Upřímně bych obdivovala toho, kdo by to kolo opravdu vzal a jel z Kladna až na Okoř (myslím přímo na jízdním kole – nikoli s kolem rozmontovaném v kufru u auta).

Stoprocentně vás zajímá program. Ani ten není žádnou tajností, a proto bude ihned prozrazen. Pokud se rozhodnete pro tento festival, pak vás neminou skupiny jako je Mandrage, Wohnout, Sto zvířat, Charlie straight, Koblížci, Radúza, UDG, Kyanid, či třeba Zrní. Samozřejmě se ale můžete těšit i na další hudební vystoupení, která vás po celý tento den budou doprovázet spolu s dobrou náladou, a doufejme, že i sluníčkem.

Určitě by neuškodilo vědět i něco o tom, jak se můžete dopravit na „Okoř se šťávou“. Pokud nebudete chtít brát cyklistické kolo a ani auto, pak máte i třetí možnost, která je dobrým východiskem. Od 11,00 sem bude jezdit kyvadlová doprava, linka X Okoř z Dejvic a Kladna (ano-Kladeňáci mají štěstí). Autobusy budou k dispozici během celé této akce a dokonce i po ukončení festivalu.

Další velmi důležitou informací je samozřejmě cena vstupného. Pokud si lístky pořídíte před 22. 6., budete platit 350,- Kč za osobu a pokud stojíte o rodinné vstupné (2 dospělí a děti), pak si připravte 800,- Kč. Vstupenky na místě vás budou ale stát více. Za osobu necháte za vstup 450,- Kč a v případě rodinného vstupného 1 000,- Kč. Víím, že budete souhlasit s tím, že koupě na místě nebude až tak výhodná, a proto by bylo lepší, pořídít si lístky už teď. Pozor! Kapacita festivalu je omezená, takže se rozmyšlejte rychle a nakupujte též rychle.

Začínáte už přemýšlet nad tím, že byste se na „Okoř se šťávou“ přece jen zašli podívat, a to ať už sami, s přáteli, partnery či rodinou? Pokud ano, tak pro vstupenky co nejrychleji a pak už se jen těšit na zážitek z tohoto dne, který strávíte v blízkosti Okoře. Jen bych měla ještě malou připomínku na závěr. Pokud pojedete autem, tak je právě pro vás určena limonáda a jiné nealkoholické nápoje (a samozřejmě pro ty, kteří ještě nejsou plnoletí). A jestli jste se rozhodli pro to kolo, platí totéž, co pro řidiče aut. Navíc ještě dávejte pozor, abyste neodjeli domů na cizím kole. Ale přece jen bych k tomuto rozhodnutí dodala malou otázku, kterou byste si měli několikrát položit – vážně jste přesvědčeni o tom, že kolo je nejlepším řešením, jak se dostat na „Okoř se šťávou“?

Autor: Jana Hanzalíková, E1

Jak se změnila role hudby v životě lidí za posledních padesát let?

Pod pojmem hudba si dnes asi každý mladý člověk představí osobu jedoucí v autobuse se sluchátky na uších, která obvykle neslyší, když na něj někdo, byť sebehlasitěji, mluví. U starších ročníků bude hudba dnes jakýsi způsob, jak si zpříjemnit chvílky strávené u plotny, či v dílně.

Byla však hudba vždycky tak chápána? Myslím, že nikoliv. Náповědou nám může být fakt, že na většinu hitů z posledních pěti či deseti let si ani nevzpomenou. Zatímco na hity, které sice nejsou tak úplně „in“, ale nevznikly za účelem dosažení zisku, si vzpomenu ihned a vyčaruje mi to úsměv na tváři. Beatles, Rolling Stones nebo třeba Queen, to jsou jména, která mají pořád ještě pěkný zvuk. Každý si ihned vybaví jejich tváře a nevím jak ostatním, ale mě tak nějak pohladí na duši.

Položme si však otázku: Proč ve mně poslech hitů od některých z těchto velikánů vyvolá jiný, mnohem příjemnější pocit, než novodobé pecky? Já mám v této věci jasno! Rozdíl je v době. Dříve hudba plnila jednu velice důležitou funkci – spojovala lidi všech barev pleti, různého vyznání, zkrátka bez rozdílů. A i když se to například

vládě zemí východního bloku nelíbilo, nezmohla nic. Jakmile člověk jednou uslyší hudbu, která mu učaruje, nikdo mu ji nedokáže vytlout z hlavy. V tom tkví její kouzlo.

Opravdoví muzikanti se nebojí zkusit něco nového, nepodřizovat se ostatním, a už vůbec ne politickému režimu. S radostí si uvědomují, že i v Čechách existuje pár jehel v kupce sena, které se nepodřídily a tvoří hudbu takovou, jakou chtějí. Stále se jim daří spojovat lidi a dělají svou práci s láskou. Většina našich umělců však patří mezi ty, kterým se v showbyznysu říká „rychlakvašky“. Podle mého názoru je jen na lidech samých, aby s tím něco udělali dřív, než bude pozdě.

Autor: Klára Suchopárová, E3

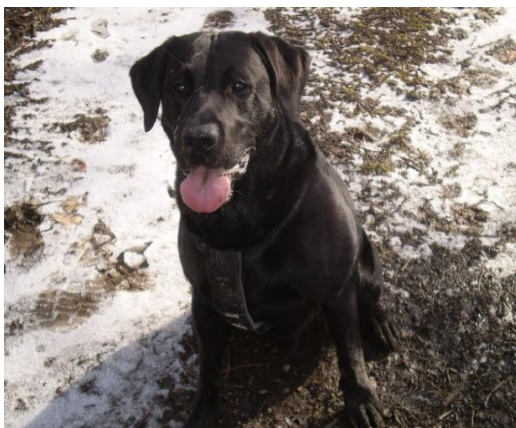
Naši mazlíčkové 2

Navazujeme na veleúspěšnou anketu v přiřazování mazlíčků k jejich páníčkům. Je zde tedy další kolo této soutěže. Pro ty, co se třeba ještě nezúčastnili a nyní by chtěli, zopakujeme pravidla.

Ke každému obrázku přiřadíte jméno kantora. Některá jména učitelů mohou být navíc, a proto se nenechte zmást. Řiďte se vašimi rozpoznávacími smysly.

Vaše výsledky (přiřazené písmeno obrázku se jménem učitele) spolu s vaším jménem a třídní příslušností vhod'te do kaslíku, který je na dveřích redakce nebo pošlete na mail: h.manas18@seznam.cz a to do 23. 5. 2013.

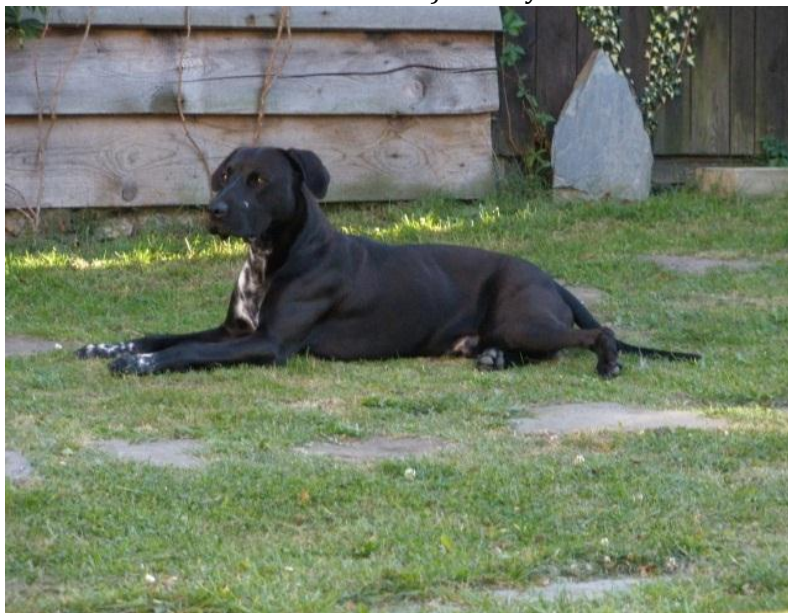
1. Mgr. Tichá
2. Ing. Segmüllerová
3. PaedDr. Lexová
4. Ing. Ksandrová
5. Ing. Bláhová
6. Mgr. Sekerková
7. Mgr. Komárková



A) Benny



B) Dan



C) Nero



D) Dax



E) Sněža



O4



"Půlnočko O4"



S4B



"Půlnočko S4B"



S4A



"Půlnočko S4A"

Maturitní ročník

„Učitel ti může otevřít dveře, ale vstoupit do nich musíš ty sám.“

A tak i přes mnohé překážky jsme úspěšně vstoupili do čtvrtého ročníku. Nejenže se usilovně připravuje k maturitní zkoušce, ale i na běžnou výuku. Povinnosti týkající se školy nejsou jedinými. Nátlak začal růst již v říjnu, kdy se nachýlil čas pustit se do příprav plesu, což nebylo vůbec lehké, ale trůfám si říci, že tím to pro nás opravdu teprve začalo.

Poslední rok není ovšem jen o maturitním vysvědčení a plesu. Jsou to hromady vzpomínek, které se pokoušíme seřadit. S každým dnem si uvědomujeme, že dospíváme. Pozice „čtvrťáků“ jsme se chopili zodpovědně, ač ne všichni naši vyučující jsou o tom přesvědčeni, stejně neochvějně jako my.

Maturitní ples, na který jsme se těšili od prvního dne, kdy jsme prošli dveřmi školy, uběhl rychleji, než jsme se stačili nabažit princeznovských šatiček, oslepujících světel a cinkajících skleniček. Náhle jsme stáli v potměšlém šatně, dnes už jen sentimentálních rekvizit.

Další naší milou povinností bylo pasování třetích ročníků. Každá ze tříd pojala ono pasování jiným způsobem. Třída O3 byla pasována složením přísahy, poté jim bylo poskytnuto pohoštění a slavnostní přípitek.

Poslední zvonění bylo příjemnou tečkou za čtyřmi roky strávenými ve škole. Všem, kteří nám přispěli jakoukoli částkou, **děkujeme!**

Autor: Monika Drvotová, O4



"Zlatý déšť"



Společné půlnoční překvapení



Poslední zvonění



Pasování třetích ročníků



Focení tabla



Poslední zvonění